

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **PZA KOVOSTROJ, s.r.o., IČO: 268 41 622**
se sídlem Javorník, Fučíkova 260
zastoupený advokátem JUDr. Bc. Martinem Kulhánkem, Ph.D.
se sídlem Brno, Pražákova 1008/69

proti
žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**
se sídlem Praha 1, Na Františku 32

o žalobě proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 27. 3. 2024, č. j. MPO
121434/23/61100/01000,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým ministr průmyslu a obchodu (dále jen „ministr“) podle § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), rozhodl ve věci jeho námitek proti opatření příjemce dotace z Operačního programu podnikání a inovace pro konkurenceschopnost ze dne 8. 12. 2023, č. j. MPO 118041/23/61100/61150, tak, že opatření je plně oprávněné.

II. Obsah žaloby

2. V prvním žalobním bodě žalobce namítal, že výrok napadeného rozhodnutí nesplňuje požadavky § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť ve výrokové části nejsou uvedena ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, konkrétně procesní ustanovení právních předpisů, která správní orgán aplikoval, a ustanovení, která zakládají příslušnost správního orgánu. Z uvedeného důvodu považoval žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
3. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal, že žalovaný, jako poskytovatel dotace, vydal pro účely krácení poskytovaných dotací přílohu Operačního manuálu OPPIK dokument „D12_2_M_Kategorizace sankcí za porušení postupu zadavatele zakázek č.j.: MPO 8159/19/61010/61000“, číslo aktualizace 5.1, platnost od 24. 10. 2019 (dále jen „kategorizace sankcí“). V této kategorizaci jsou uvedeny jednotlivé typy pochybení s jejich popisem a s odpovídající výší sankce. Dále je v kategorizaci sankcí uvedeno, že pokud má pochybení pouze formální charakter bez jakéhokoli skutečného nebo potencionálního dopadu, nebude udělena žádná sankce. V posuzovaném případě je v rozhodnutí správních orgánů uvedeno, že k udělení sankce ve výši 2 % došlo dle bodu 26 písm. b) kategorizace sankcí, podle kterého *„Korekce může být snížena v závislosti na závažnosti pochybení na 10 %, 5 %, nebo 2 %“*. S ohledem na uvedené měl žalovaný za to, že provedené krácení dotační podpory v napadeném rozhodnutí není řádně ani přezkoumatelně zdůvodněno, neboť uvedený bod kategorizace sankcí neobsahuje žádný typ ani popis pochybení, pro které by žalovaný mohl přistoupit ke krácení dotační podpory.
4. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítal, že žalovaným tvrzené porušení § 78 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZZVZ“), nemělo jakýkoliv skutečný nebo potenciální dopad a nemělo a ani nemohlo mít vliv na výběr nejhodnější nabídky, nebyl tak dán důvod pro krácení dotace. Proti zadávací dokumentaci, výběru dodavatele a ani proti žádnému jinému úkonu žalobce, jakožto zadavatele veřejné zakázky, žádná osoba nepodala námítky a ani žádost o vysvětlení zadávacích podmínek. K žádnému omezení hospodářské soutěže tak nedošlo. Závěr žalovaného, podle kterého mohlo dojít k určitému omezení hospodářské soutěže, je dle žalobce ryze spekulativní, resp. se nezakládá na pravdě. Touto logikou by byl institut námitek dle ZZVZ zcela nadbytečným institutem, neboť by stát slepě postihoval jakékoli pochybení, přestože by nedošlo k žádnému reálnému omezení práv jiných osob. Na základě přiměřenosti a hospodárnosti by měla být postihována pouze pochybení, která reálně zasáhla do práv nebo oprávněných zájmů některé osoby. Zájem státu by z hlediska účelu veřejného zadávání měl být ten, aby k žádnému reálnému porušování práv nebo oprávněných zájmů jiných osob a tím k reálnému omezování hospodářské soutěže nedocházelo. Všichni potenciální účastníci zadávacího řízení by měli být bráni ze strany státu vážně a měla by tedy být od nich v běžných případech požadována odpovědnost za to, aby se proti případnému nezákonnému omezení hospodářské soutěže bránili (podali

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

námítky). Stát by pak měl plnit roli ochránce férovosti veřejného zadávání a hospodářské soutěže pouze subsidiárně, tedy až v situaci, kdy zadavatel i přes důvodné námítky či jiné protesty nezjedná nápravu.

5. Doplnil, že v posuzovaném případě se jednalo o druhé vyhlášení jedné veřejné zakázky. V obou případech byly zadávací podmínky téměř identické, podmínky kvalifikace byly zcela totožné. Při druhém vyhlášení zadavatel po snížení předpokládané hodnoty opomenul upravit minimální požadavek na ekonomickou kvalifikaci. Jednalo se tedy pouze o administrativní pochybení, přičemž žalobce neměl žádný úmysl ani zájem na tom, aby některým potenciálním dodavatelům bránil v účasti na zadávacím řízení. V případě, že by kdokoli zadavatele upozornil na vytčenou nesrovnalost, došlo by k nápravě. I z tohoto důvodu měl žalobce za to, že krácení dotace je v projednávaném případě nedůvodné a nepřiměřené.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

6. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.
7. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že vydal napadené rozhodnutí po právu, a to v souladu s § 14e odst. 2 rozpočtových pravidel, což je ve výrokové části napadaného rozhodnutí uvedeno.
8. K druhému žalobnímu bodu žalovaný konstatoval, že kategorizace sankcí a stanovená pravidla ke kategorizaci nedostatků při zadávání zakázek včetně výše odpovídajícího krácení dotace tvoří nedílnou přílohu rozhodnutí o poskytnutí dotace. Žalobce se měl s předmětnou úpravou seznámit a přizpůsobit tomu své jednání a procesy, to že tak neučinil, nemůže být přičítáno k tíži žalovaného. Žalobce v žalobě špatně cituje bod 26 kategorizace sankcí, podle kterého byla stanovena výše krácení. Uvedený typ porušení zní: *„Jiné porušení výše neuvedené“*. Body 1–25 kategorizace sankcí obsahují konkrétně vymezené pochybení, resp. porušení ZZVZ. Těchto 25 bodů pokrývá typově ta pochybení, k nimž dochází nejčastěji. Nicméně ZZVZ obsahuje daleko více povinností, které musí každý zadavatel dodržet. Z toho důvodu obsahuje kategorizace sankcí bod 26, jako tzv. *„zbytkovou kategorii“* – nikoliv ve smyslu nízké závažnosti pochybení, ale pouze ve smyslu toho, že jde o pochybení v bodech 1–25 neuvedené, blíže nepopsané. Žalobcem citované *„Korekce může být snížena v závislosti na závažnosti pochybení na 10 %, 5 %, nebo 2 %.“* tak není samotným bodem kategorizace sankcí, typem pochybení, ale pouze částí bodu navazující na: *„Jiné porušení výše neuvedené, které mělo nebo mohlo mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky.“* Z uvedeného je dle žalovaného zřejmé, že k nevyplacení části dotace může žalovaný přistoupit, pokud dojde k jinému porušení ZZVZ, které není uvedeno v bodech 1–25 kategorizace sankcí, a které zároveň má nebo mohlo mít vliv na výběr nabídky. Obě rozhodnutí správních orgánů dále obsahovala důvod, proč bylo v rámci tohoto bodu kategorizace sankcí přistoupeno pouze ke krácení ve výši 2 %.
9. Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný sdělil, že stanovení požadavku na prokázání ekonomické kvalifikace je jasně a zřetelně upraveno v § 78 odst. 1 ZZVZ. Při předpokládané hodnotě zakázky ve výši 9 830 170,78 Kč bez DPH je dvojnásobná hodnota toliko 19 660 341,56 Kč bez DPH. Tím, že žalobce požadoval ke splnění ekonomické kvalifikace prokázání ročního obrátu ve výši 21 000 000 Kč, se dopustil porušení uvedeného ustanovení. Takto požadovaná výše ročního obrátu mohla odradit potenciální účastníky, kteří daného obrátu nedosahují, výběrové řízení tímto ignorují a nepodávají svou nabídku, resp. ani nežadají o vysvětlení zadávací dokumentace. Představa žalobce, že každý potenciální Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

dodavatel, když si všimne, že zadávací dokumentace odporuje zákonu, automaticky vždy žádá vysvětlení či podá námitku, nemá dle žalovaného v ničem oporu, jde tak pouze o jeho názor. Uvedené by bylo relevantní za situace, kdy by existovala zákonná povinnost každého, kdo si přečte zadávací dokumentaci, kvalifikovaně posoudit, zda je zadávací dokumentace v souladu se ZZVZ a v případě porušení ZZVZ na takové porušení zadavatele písemně upozornit. Pokud však taková povinnost neexistuje, nelze takové jednání předpokládat. Spíše naopak potenciální dodavatel má především zájem s co nejmenšími náklady dodávat své zboží. Doplnil, že je to výlučně žalobce, kdo měl mít od počátku zadávací dokumentaci nastavenou v souladu se ZZVZ. Tuto odpovědnost nelze nijak přenášet na potenciální dodavatele a tvrdit, že kdyby se býval někdo ozval, došlo by k nápravě. Tvzení žalobce, že k ani potenciálnímu omezení hospodářské soutěže nemohlo v důsledku jeho pochybení dojít, neboť se nikdo neozval s žádostí o vysvětlení či nepodal námitky, je tak pouze spekulací. Naopak, omezení maximální požadovatelné výše obratu ze strany zákonodárce je evidentním limitem, který má zajistit řádnou hospodářskou soutěž, a jehož porušení tedy má potenciál hospodářskou soutěž narušit, bez ohledu na to, zda se ze strany žalobce jednalo o opomenutí, či úmysl. Zde tedy nejde o porušení podmínek a pochybení mající pouze formální charakter, bez skutečného nebo potenciálního finančního dopadu, kdy by takové porušení nemělo za následek krácení dotace. S ohledem na skutečnost, že rozdíl mezi požadovanou výší obratu a výší, kterou měl žalobce maximálně požadovat, byl spíše nižší, a zároveň s ohledem na skutečnost, že byly podány 2 nabídky, bylo pochybení vyhodnoceno jako méně závažné, a proto bylo přistoupeno ke krácení na úplné spodní hranici možné procentuální výměry. Uzavřel, že krácení bylo v napadeném rozhodnutí, stejně jako v jemu předcházejícímu rozhodnutí odůvodněné a pochybení žalobce přiměřené.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, neboť žalobce podle § 51 s. ř. s. s takovým projednáním věci nevyjádřil nesouhlas a žalovaný výslovně souhlasil s rozhodnutím věci bez jednání.
12. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel poskytovatel nemusí vyplatit dotaci nebo její část, domnívá-li se důvodně, že její příjemce v přímé souvislosti s ní porušil povinnosti stanovené právním předpisem nebo nedodržel účel dotace nebo podmínky, za kterých byla dotace poskytnuta; je-li stanoven nižší odvod za porušení rozpočtové kázně podle § 14 odst. 5, výše nevyplacené části dotace musí být stanovena v rámci částek vypočítaných podle § 14 odst. 5. Přitom v rámci procentního rozmezí přihlédne poskytovatel k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení účelu dotace. Nevyplatit dotaci nebo její část nelze při nedodržení povinnosti podle § 14 odst. 4 písm. i).
 - Podle § 14e odst. 2 rozpočtových pravidel poskytovatel o opatření podle odstavce 1 bez zbytečného odkladu vhodným způsobem informuje příjemce. Příjemce může do

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

15 dnů ode dne, kdy tuto informaci obdržel, podat poskytovateli proti tomuto opatření námitky. O námitkách rozhoduje ten, kdo stojí v čele poskytovatele.

- Podle § 14e odst. 3 rozpočtových pravidel poskytovatel o opatření podle odstavce 1 bez zbytečného odkladu vhodným způsobem informuje příjemce. Příjemce může do 15 dnů ode dne, kdy tuto informaci obdržel, podat poskytovateli proti tomuto opatření námitky. O námitkách rozhoduje ten, kdo stojí v čele poskytovatele.

13. Soud o podané žalobě uvážil následovně:

14. První žalobní bod, ve kterém žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu absence ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, neshledal soud důvodným. Při posouzení uvedené námitky soud vyšel z ustálené judikatury správních soudů zabývajících se otázkou nepřezkoumatelnosti soudních a správních rozhodnutí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, či ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 362/2018-23). Z uvedené judikatury vyplývá, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Takovouto vadou dle soudu napadené rozhodnutí netrpí.
15. Ve výrokové části napadeného rozhodnutí ministr nejprve obecně poukázal na § 14e rozpočtových pravidel a následně pouze konkretizoval, že námitky proti prvostupňovému rozhodnutí (opatření) byly žalobcem podány podle § 14e odst. 2 rozpočtových pravidel. Dle soudu z výrokové části napadeného rozhodnutí zcela jednoznačně vyplývá, že ministr v projednávaném případě rozhodoval podle § 14e rozpočtových pravidel. I když lze žalobci přisvědčit v tom, že ministr mohl konkretizovat odstavec § 14e rozpočtových pravidel, který mu zakládá pravomoc ve věci rozhodnout (§ 14e odst. 2), a rovněž i odstavec, který upravuje možné způsoby rozhodnutí o námitkách proti opatření (§ 14e odst. 3), nic to dle soudu nemění na skutečnosti, že v dané věci bylo žalovaným postupováno dle § 14e rozpočtových pravidel. Na toto ustanovení žalovaný ve výrokové části odkázal.
16. Pokud jde o požadavek žalobce na uvedení hmotněprávního ustanovení, má soud za to, že nebyl dán důvod toto ustanovení ve výrokové části napadeného rozhodnutí uvádět. V projednávaném případě bylo ministrem rozhodováno o oprávněném prostředku (námitkách) žalobce proti opatření poskytovatele dotace, přičemž způsob rozhodnutí ministra byl předurčen § 14 odst. 3 rozpočtových pravidel. Žalovaný tedy pouze přezkoumával oprávněnost uloženého opatření. Naproti tomu hmotněprávní ustanovení se váže k prvostupňovému rozhodnutí, neboť právě za porušení tohoto ustanovení bylo žalovaným žalobci uloženo opatření v podobě krácení dotace. Kromě toho konkretizace hmotněprávního ustanovení ZZVZ, které bylo v daném případě porušeno a se kterým je spojeno krácení dotace, zcela jednoznačně vyplývá z obou rozhodnutí správních orgánů, jednalo se o § 78 odst. 1 ZZVZ.
17. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není stíženo tak závažnou vadou, která byla způsobovala jeho nepřezkoumatelnost. První žalobní bod tedy neshledal soud důvodným.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

18. Druhý a třetí žalobní bod spolu souvisí a proto je soud vypořádá společně. Předně nelze souhlasit se žalobcem, že bod 26 kategorizace sankcí neobsahuje žádný typ ani popis pochybení, pro které by žalovaný mohl přistoupit ke krácení dotační podpory. Z bodu 26 kategorizace sankcí totiž jednoznačně vyplývá, že v daném případě je sankcionováno pochybení, které spočívá v jiném porušení ZZVZ. Dle příslušného popisu pochybení se jedná o porušení výše neuvedené v bodech 1-25 kategorizace sankcí, které mělo nebo mohlo mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky, a za které může být uložena sankce ve výši 25 %. Korekce může být snížena v závislosti na závažnosti pochybení na 10 %, 5 % nebo 2 %. Z výše uvedeného vyplývá, že bod 26 kategorizace sankcí je obecným (slovy žalovaného zbytkovým) bodem, který umožňuje poskytovateli dotace uložit sankci v podobě finanční opravy (krácení dotace) i v případech, které nejsou v kategorizaci sankcí výslovně stanoveny, avšak vždy s dovětkem, že dané porušení mělo nebo mohlo mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky. Na základě shora uvedeného má soud za to, že tvrzení žalobce, že bod 26 kategorizace sankcí neobsahuje žádný typ ani popis pochybení, pro které by žalovaný mohl přistoupit ke krácení dotační podpory, neskýtá kategorizace sankcí oporu.
19. Nelze přisvědčit námitce žalobce, že tvrzené porušení § 78 ZZVZ nemělo jakýkoliv skutečný nebo potenciální dopad a ani nemohlo mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky. Skutečností, zda mělo porušení § 78 odst. 2 ZZVZ vliv na výběr nejvhodnější nabídky se žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně zabýval. Žalobci tak bylo sděleno, že jím nastavená výše ročního obratu ve výši 21 000 000 Kč mohla odradit potenciální účastníky, kteří daného obratu nedosáhli, a tím se této veřejné zakázky neúčastnili, respektive nepodali nabídku. Dle žalovaného tak mohlo dojít k určitému omezení hospodářské soutěže.
20. Na základě shora uvedeného má soud za to, že byť to žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně neuvedl, implicitně se zabýval otázkou splnění bodu 4. věty 4. Návodky, který je součástí kategorizace sankcí a podle kterého *„Pokud má pochybení pouze formální charakter bez jakéhokoliv skutečného nebo potenciálního finančního dopadu, nebude udělena žádná sankce.“*. Z úvahy žalovaného totiž vyplývá, že pochybení, kterého se žalobce dopustil a které spočívalo ve stanovení nesprávné výše ekonomického kvalifikačního předpokladu, mělo potenciální finanční dopad. Tato skutečnost vyplývá ze závěru o možném omezení hospodářské soutěže. Kdyby totiž žalobce nastavil výši obratu v zadávací dokumentaci v souladu se ZZVZ, mohli se do výběrového řízení přihlásit i jiní uchazeči, tj. všichni uchazeči, kteří splňovali výši ekonomického kvalifikačního předpokladu dle § 78 odst. 2 ZZVZ. Tito uchazeči pak mohli podat nabídku s nižší nabídkovou cenou.
21. Soud připouští, že úvaha žalovaného je do jisté míry spekulativní. Spekulativnost úvahy nic nemění na tom, že bod 4. věty 4. Návodky neudělení sankce podmiňuje tím, že dané formální pochybení nesmí mít (i jen) potenciální finanční dopad. To se však v projednávaném případě nestalo.
22. Na výše uvedeném závěru nic nemění skutečnost, že proti úkonu žalobce jako zadavatele veřejné zakázky nepodala žádná osoba námitky ani žádost o vysvětlení zadávacích podmínek. Potenciální uchazeči o veřejnou zakázku nemají povinnost dle ZZVZ napadat zadávací dokumentaci, případně žádat o vysvětlení zadávacích podmínek. Naproti tomu za zadávací dokumentaci jako celek, a tedy i stanovení kritérií ekonomické kvalifikace dle § 78 ZZVZ je odpovědný výlučně žalobce jako zadavatel veřejné zakázky. Ve smyslu § 36 odst. 3 ZZVZ zadavatel nesmí přenášet odpovědnost za správnost a úplnost zadávacích podmínek na dodavatele. Soud pak připomíná, že podle § 78 odst. 1 ZZVZ bylo pouze na rozhodnutí žalobce, zda prokazování ekonomické kvalifikace bude po jednotlivých dodavatelích Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

požadovat, či nikoliv. Pokud se však rozhodl, že v zadávacím řízení bude požadovat prokázání ekonomické kvalifikace, měl povinnost postupovat podle § 78 ZZVZ.

23. Stejně tak na výše uvedené závěry nemohlo mít vliv tvrzení žalobce, že se jednalo o administrativní pochybení a že žalobce neměl žádný úmysl ani zájem na to, aby některým potenciálním dodavatelům bránil v účasti. Jak soud uvedl výše, Návodka zcela jednoznačně vymezuje podmínky, kdy lze upustit od sankce. Byť do jisté míry lze jednání žalobce při stanovení výše obratu považovat za formální pochybení, nic to nemění na tom, že toto jednání mělo potenciální (možný) finanční dopad na výběr nejvhodnější nabídky. Jinými slovy, že nebyly splněny podmínky dle bodu 4. věty 4. Návodky. Neexistence úmyslu nebo zájmu žalobce uvedené závěry nemůže jakkoliv zvrátit.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

24. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu důvodně vynaložení náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 6. prosince 2024

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.